

BÉLA

Mért hínak Bélának
téged?
Mi rejlik
a te neved mögött? ...
Egyszerű ember vagy,
egy élet;
fa vagy: van árnyad,
s arcod szántóján
esett,
de két szép szemed:
mint ekefényezte-rögök...

Mért hívnak Bélának
téged? ...
Egyszerű ember vagy:
egy élet —
télitáj-festmény —
pusztán, fehéren és
baj nélkül lettél,
de megtöltött az Idő,
ahogyan a tégelyt
töltik meg méreggel,
orvossággal —
egyszerű ember vagy,
titok nélkül,
fejedén egyszerű kalap,
billenésében öröm és harag
játszik —
félő, hogy lényedben
valaki más van,
egy félelmes ember;
hisz egyszerű
neveddel: rejtélyeddel,
oly titkosan állsz itt...

Mért hívnak Bélának
téged?
Hiába kérdezem...
Olyan vagy,
mint korom-éjjelen
a táj rengeteg bozóttal,
mikor a menny dörög,
s nem bocsát fényjelet
sem, mert őrzítő-lényeged
s neved négy
betűi között
megfoghatatlan ok van...
Mért hívnak Bélának
téged? ...

KÉSZÜLTEM HOZZÁD

Nagy-nagy idegenség
van tebenned:
zordon, ismeretlen,
puszta —
olyan sokszor vénné —
ifjulsz te,
s lelked olyan sokszor
öreg, mint a gyerek lelke —
árva tenger a kebled,
mely hullámaival
senkit sem vert meg —
senki még át nem úszta...

Titok vagy te?
vagy csak egy
rejtett tájnak
benőtt, nagy-nagy kerülője? ..
Ha szemedbe nézek:
homályos, mély kútba nézek,
mely üres, de melyet
ezeréves nyirok áztat...

Nem. Egyik sem vagy te...
Nem vagy egyéb egy régi,
tört-elindulásnál,
egy kiáltó,
visszarendelő-célnál —
szándék vagy,
mely tétlenül, bénán
töpreng —
hajlék vagy, amelyet
soha se láttam égni...

Készültem hozzád,
űzve örömtől,
biztatva társtalán bútól,
mely ma is még
itt benn harsog,
mint a rohanó láva —
(hallgasd a neszt) —
készültem hozzád,
de megtorpantam a feleúton:
fogvatart egy virág,
egy dal, egy cserép-darab,
egy bogár kitépott lába...
Nagy-nagy idegenség
van te benned...